

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
trvale bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2023 č. j. CPR-22394-3/ČJ-2023-930310-V242,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 17. 7. 2023, č. j. CPR-22394-3/ČJ-2023-930310-V242 (dále jen „napadené rozhodnutí“) Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) částečně změněno rozhodnutí ze dne 19. 5. 2023, č. j. KRPA-175026-14/ČJ-2023-000022-SV (dále jen „prvostupňové

Shodu s prvopisem potvrzuje: X. X.

rozhodnutí“) vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), a to co do stanovení počátku doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, který byl stanoven ode dne, kdy žalobce vycestuje z území členských států EU, ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí dle § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a byla stanovena doba 1 roku, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, byl stanoven od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky, zároveň byla dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území členských států EU do země státního občanství žalobce nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, do 20 dnů ode dne právní moci rozhodnutí, správní orgán I. stupně dále rozhodl, že podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce poukázal na okolnosti svého soukromého a rodinného života, kdy je otcem dvou nezletilých dětí, které však nepobývají v ČR a jsou státními příslušníky Rumunska, v ČR však pobývá jeho družka, paní M. P., která je občankou Rumunska. Žalobce se s ní vídá jednou týdně, neboť se pohybuje po celé republice, kde montuje solární panely, což je sice protiprávní, ale pro posouzení dané žaloby irelevantní, neboť žalobce je řešen pouze pro protiprávnost spočívající v jeho neoprávněném pobytu. Žalovaný nepostupoval v souladu s § 3 správního řádu, pokud jde o vztah žalobce s občankou EU, žalobce s ní v mezidobí začal sdílet společnou domácnost, žalovaný neprovedl šetření v této domácnosti, družku žalobce nevyslechl a neustanovil ji vedlejší účastnicí řízení. Nezpochybňoval, že se dopustil neoprávněného pobytu v období od 10. 4. 2023 do 18. 5. 2023, nicméně jeho vztah s občankou EU měl být řádně vyšetřen, správní orgán vede řízení z moci úřední a je povinen zjistit skutečnosti ve prospěch i v neprospěch žalobce, nemůže prezentovaný vztah odmítnout bez toho, aby se jím zabíral, skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelně uvedl důvody, pro které bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí. Uvedl, že žalobní námitkou ohledně žalobcova vztahu s občankou EU se již podrobně zabýval v napadeném rozhodnutí, její přiřazení jako účastníka řízení nepovažoval za nutné, nejde ani o překážku v uložení správního vyhoštění, přičemž jakékoli další dokazování a zkoumání jejich vztahu nemohlo ovlivnit konečné rozhodnutí. Žalovaný se rovněž dostatečně vypořádal s otázkou dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho družky, délka správního vyhoštění byla stanovena v zákonném rozpětí, od jeho uložení nelze v dané situaci upustit. Ve svém postupu neshledal pochybení, navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

Shodu s prvopisem potvrzuje: X. X.

4. Z úředního záznamu ze dne 18. 5. 2023 soud zjistil, že téhož dne prováděla hlídka Policie ČR na specifikované adrese pobytovou kontrolu, kde byl kontrolován žalobce, přičemž bylo zjištěno, že žalobce má ve svém cestovním pase otisk vstupního razítka do schengenského prostoru ze dne 10. 1. 2023, výstupní razítko ani jiné povolení k pobytu se v dokladu nenacházelo, vzniklo podezření, že žalobce překročil dobu 90 dnů ve 180denním období, kdy byl oprávněn pobývat v schengenském prostoru, což bylo ověřeno v schengenské kalkulačce, vzniklo podezření, že se nachází na území ČR neoprávněně. Lustrací nebylo zjištěno žádné platné pobytové oprávnění.
5. Dne 19. 5. 2023 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců na základě skutečnosti, že žalobce pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyla oprávněn.
6. Do protokolu o výsledku ze dne 19. 5. 2023 žalobce uvedl, že v ČR bydlí v N., nezná přesnou adresu, moc tam není, jezdí po celé republice a montuje solární panely, v N. je tak 4 -5 dnů v měsíci, do ČR přicestoval za účelem práce, nemá zde žádný majetek, je zdravý, má peníze na vycestování, je svobodný, má dvě nezletilé děti (nar. X a X), jeho děti mají moldavské občanství, syn má však i rumunský pas, nyní se nacházejí s matkou žalobce v Moldavsku, jejich matka se jmenuje M. P., je státní příslušnicí Rumunska, ta žije v N., vidají se se žalobcem 5x do měsíce. Sdělil, že pokud by musel vycestovat do Moldavska, nebyl by to pro jeho přítelkyni – matku jeho dětí, žádný problém a žalobce by aspoň byl se svými dětmi v Moldavsku. Dále má žalobce v ČR pouze bratrance, se kterým se však nevidá, jiné blízké osoby, ani vazby v ČR neuvedl. Výslovně sdělil, že nesdílí společnou domácnost s občanem EU a že se na území ČR nenachází osoba, kvůli které by ukončení jeho pobytu na území bylo z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené. Žalobce v Moldavsku žije se svou matkou, naposledy jí viděl před svým odjezdem do ČR, má tam zázemí, má se kam vrátit, neví o žádné překážce ve vycestování, vycestuje dobrovolně, žádné nebezpečí mu tam nehrozí. Závěrem uvedl, že má v ČR přítelkyni, ale moc se s ní nevidá, dále, uvedl, že aspoň bude u dětí.
7. Žalobce se dne 19. 5. 2023 seznámil se spisem, nechtěl se vyjádřit k podkladům, ani nenavrhl jejich doplnění.
8. V prvostupňovém rozhodnutí ze dne 19. 5. 2023 správní orgán I. stupně konstatoval, že bylo prokazatelně zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR od 10. 4. 2023 do 18. 5. 2023 bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, byl prokázán důvod pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně dále posuzoval přiměřenost dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu ust. § 119a odst. 2 a ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, vyšel z konkrétních tvrzení žalobce uvedených ve správním řízení (viz výše), z toho dovodil, že žalobce nemá na území ČR vytvořeny tak silné soukromé a rodinné vazby, na základě, kterých by nebylo možné správní vyhoštění uložit, nevyplynuly žádné skutečnosti, které by bránily jeho odcestování do domovské země, rozhodnutím o správním vyhoštění tak nebudou závažným způsobem ohroženy nebo poškozeny jeho rodinné vztahy, ani jeho soukromý život. Zohlednil jeho pobyt na území ČR i možnost zpětné integrace a vedení života v zemi, kde žil celý život a kde žijí jeho příbuzní, přičemž k tomu nebyly zjištěny žádné překážky. I s ohledem na délku jeho pobytu v ČR nelze uvažovat o takovém stupni integrace, který by žalobci komplikoval vycestování do Moldavska, v případě návratu by se ocitl v prostředí

Shodu s prvopisem potvrzuje: X. X.

důvěrně známém, v němž žil většinu života, zná tamní jazyk i realie, po dobu pobytu v ČR se česky nenaučil. Posuzoval všechny aspekty přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců, zohlednil závažnost jeho protiprávního jednání, a vazby, kterými disponuje na území, přičemž vzal v úvahu, že žalobce se po celou dobu pobytu nezapojoval do veřejného dění, rodinné vazby má stále na území Moldavska, rozhodnutí o správním vyhoštění je povaze protiprávního jednání přiměřené, zohlednil též věk žalobce, jeho způsobilost k právním úkonům a dobrý zdravotní stav. Z výpovědi žalobce dovodil, že na území ČR nežije rodinným životem, jeho děti se nacházejí u matky v Moldavsku, žalobce zde má přítelkyni, matku jeho dětí, avšak s tou se vídá 5x do měsíce, jelikož pracovně jezdí po republice, kdy pracuje bez oprávnění, v minulosti byl již z ČR vyhoštěn z důvodu výkonu zaměstnání bez povolení, sám žalobce uvedl, že přítelkyni by nevadilo, kdyby musel odcestovat pryč, sdělil též, že do Moldavska vycestuje dobrovolně. Správní orgán dovodil, že neexistuje nepřekonatelná překážka k rodinnému či soukromému životu v zemi původu. Posuzoval též ekonomické poměry žalobce a přihlédl k tvrzení žalobce, že chce vycestovat dobrovolně a nic mu v tom nebrání.

9. V podaném odvolání ze dne 28. 5. 2023 žalobce argumentoval tím, že v mezidobí došlo ke změně poměrů, neboť žalobce zanechal své nelegální pracovní činnosti a přestěhoval se do domácnosti družky na adresu v N., kterou specifikoval, zde s ní sdílí společnou domácnost. Namítal, že správní orgán I. stupně rezignoval na posouzení intenzity vztahu s občankou EU ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž při aktuálním plnění druhé podmínky (tj. sdílení společné domácnosti) je nezbytné vrátit řízení zpět do nalézací fáze k posouzení hloubky předmětného vztahu, kdy jmenované musí být přiznáno postavení účastníka řízení, neboť meritorní rozhodnutí zasahuje do jejích práv.
10. V napadeném rozhodnutí ze dne 17. 7. 2023 se žalovaný ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně, že v tomto případě došlo k naplnění podmínek ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. K odvolacím námitkám uvedl, že námitku změny rodinných poměrů považuje za nedůvodnou a účelovou, odůvodnil, proč musel žalobce vědět již před zahájením řízení, že pro výkon práce potřebuje povolení. Provedl lustraci pobytu družky žalobce na žalobcem udané adrese, přičemž nebylo zjištěno, že by tam byla hlášena k pobytu (její poslední hlášený pobyt je z roku 2018). Žalovaný přesto nerozporoval, že má žalobce na území ČR družku, občanku Rumunska, nicméně poukázal na to, že jejich společné soužití začalo až v době, kdy bylo žalobci prvostupňovým rozhodnutím uloženo správní vyhoštění, do té doby se vídali sporadicky, poukázal na novelizované ust. § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, dle kterého se za rodinného příslušníka občana EU rozumí cizinec, který má s občanem EU přihlášeným k trvalému pobytu na území řádně doložený trvalý partnerský vztah, dle § 118 odst. 7 se pro účely správního vyhoštění za rodinného příslušníka občana EU nepovažuje osoba uvedená v § 15a odst. 3 písm. b) zákona, která pobývá na území přechodně; z uvedeného je zřejmé, že na žalobce ust. § 15a odst. 3 písm. b) zákona nedopadá, není tak ani důvod, aby byla jeho družka přibrána jako účastník řízení, bylo by to nadbytečné. Žalovaný jejich vztah nerozporoval, považoval jej za skutečný, nicméně zásah do jejich soukromého a rodinného života považoval vzhledem k uvedeným okolnostem za přiměřený. S ohledem na to, že žalobce není považován za rodinného příslušníka občana EU, nepovažoval za nutné se zmíněným vztahem blíže zabývat, tento vztah a sdílení společné domácnosti nerozporoval, avšak poukázal na to, že žalobce v řízení jakýkoli možný zásah do soukromého a rodinného života jeho ani

jeho družky neoznačil, naopak v řízení uvedl, že jeho vycestování do Moldavska nebude pro družku problém a on aspoň vycestuje za svými dětmi. Žalobce nechtěl svůj rodinný život rozvíjet v ČR, jeho těžiště měl v Moldavsku u svých nezletilých dětí, do ČR přijel pouze za prací. Žalobce se svou družkou mohou svůj rodinný život rozvíjet též v Moldavsku, kde zanechali dvě nezletilé děti moldavské státní příslušnosti u žalobcovy matky, nebo prostřednictvím moderní techniky, přičemž tento vztah na území České nebyl dlouhodobý. Poukázal na to, že žalobce i jeho družka věděli o jeho neoprávněném pobytu, museli předpokládat, že protiprávní jednání žalobce bude nějakým způsobem ukončeno. Měl za to, že přijaté opatření je i v souladu s nejlepším zájmem jeho dětí, které žalobce neviděl šest měsíců, nepůjde tak o nepřiměřený zásah. Shrnl, že žalobce nelze považovat za rodinného příslušníka občana EU, žalobce opakovaně porušuje právní předpisy, kdy vědomě pobývá na území ČR neoprávněně, nemůže spoléhat na to, že tato neoprávněnost bude zahlazena s odkazem na rodinného příslušníka občana EU, se kterým začal sdílet společnou domácnost až po vydání prvostupňového rozhodnutí, a toto sdílení nedoložil ani nájemní smlouvou. Nepřiměřenost zásahu do soukromého života tak neshledal, a to ani co do stanovení délky správního vyhoštění.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez jednání.
13. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
14. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince.*
15. Podle ust. § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců *rodinným příslušníkem občana Evropské unie se dále rozumí cizinec, který má s občanem Evropské unie nebo se státním občanem České republiky přihlášeným k trvalému pobytu na území řádně doložený trvalý partnerský vztah.*
16. Podle ust. § 118 odst. 7 zákona o pobytu cizinců *pro účely této hlavy se za rodinného příslušníka občana Evropské unie nepovažuje osoba uvedená v § 15a odst. 3, která pobývá na území přechodně.*
17. Soud dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, pokud žalobce nepovažoval za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu výše uvedených ustanovení.
18. Soud v této souvislosti poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se zabývá výkladem pojmu „řádně doložený trvalý partnerský vztah“.

Shodu s prvopisem potvrzuje: X. X.

19. Jde-li o vztah nesezdaného páru, lze cizince za rodinného příslušníka občana EU považovat pouze tehdy, pokud prokáže, že má s občanem EU trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a jestliže s ním žije ve společné domácnosti, přičemž obě tyto podmínky musí být splněny současně (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, č. j. 2 Azs 273/2016 - 43, či ze dne 15. 3. 2017, č. j. 5 Azs 270/2016 - 39). Břemeno tvrzení i důkazní ohledně obou podmínek spočívá na cizinci (viz např. rozsudky ze dne 23. 2. 2017, č. j. 2 Azs 273/2016 - 43 a ze dne 15. 3. 2017, č. j. 5 Azs 270/2016-39).
20. V rozsudku ze dne 21. 1. 2022 č.j. 3 Azs 206/2020-81 Nejvyšší správní soud uvedl: „*Zákon o pobytu cizinců v § 15a odst. 3 písm. b) kumulativně vyžaduje, aby posuzovaný vztah byl trvalý a aby partneri žili ve společné domácnosti. Znakem soužití ve společné domácnosti je přitom taktéž trvalost. Požadavek trvalosti vztahu je tak nutné chápat jako požadavek na určitou kvalifikovanou trvalost, a proto se při aplikaci pojmu „trvalý vztah“ zkoumá kvantitativní a kvalitativní stránka vztahu. U kvantitativní stránky se hodnotí trvalost vztahu, jež je daná především délkou vztahu, jeho předpokládaným budoucím vývojem a vůlí partnerů v něm setrvat. U kvalitativní stránky se hodnotí trvalost vztahu především z hlediska jeho hloubky a pevnosti, uspořádání vzájemných poměrů a znalosti osoby partnera (jeho individuálních poměrů a plánů). Neméně důležitým ukazatelem kvality vztahu je i samotné plynutí času, jenž svědčí ve prospěch kvality vztahu jen tehdy, pokud pouto mezi partnery stále dosahuje dostatečné intenzity.*“
21. Z rozsudku NSS ze dne 7. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015 - 35, plyne, že trvalost partnerského vztahu obdobného vztahu rodinnému ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, lze hodnotit především dle délky časového trvání vztahu a jeho kvality, zohlednit lze např. i plány společné budoucnosti partnerů, jejich rodinné poměry, případně i to, že soužití vzniklo již v době probíhajícího řízení o správním vyhoštění.
22. Z výše uvedeného je patrné, že je povinností žalobce, aby ve správním řízení dostatečně podrobně vyličil skutečnosti týkající se jeho soukromého a rodinného života, které považuje za podstatné, přičemž není povinností žalovaného takové skutečnosti za žalobce z úřední povinnosti dohledávat. Žalovaný tak z hlediska zjišťování skutkového stavu nepochybil, pokud ohledně partnerského vztahu žalobce s družkou vyšel z jeho tvrzení v prvostupňovém řízení, dle kterých se s družkou moc nevidá, pouze asi 5x do měsíce, nesdílejí společnou domácnost, jejich společné děti s nimi nebydlí (zdržují se v Moldavsku), družce by nevadilo, kdyby žalobce vycestoval do Moldavska, žalobce družku neoznačil jako osobu, vůči které by ukončení jeho pobytu na území bylo z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené. V takové situaci bylo zřejmé, že družka žalobce není osobou, kterou by bylo možné považovat za významnou z hlediska hodnocení aspektu soukromého a rodinného života, či jejího postavení jako možného rodinného příslušníka žalobce ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Nebylo tak namístě, aby správní orgán družku žalobce vyslyšel, či prováděl další šetření (o společné domácnosti nebylo dosud nic tvrzeno). Takové další šetření však nebylo důvodné ani po podání odvolání, kde žalobce namítal, že se nově s družkou přestěhovali do společné domácnosti. Předně žalobce toto své tvrzení ničím neprokázal (nájemní smlouvou, apod.), žalovaný pak provedenou lustrací nezjistil, že by družka žalobce skutečně byla na udané adrese hlášena k pobytu. Žalovaný i přesto tvrzení žalobce nezpochybnil, nicméně vzhledem k tomu, že uvedené společné soužití ve

společné domácnosti nastalo až po vydání prvostupňového rozhodnutí a zcela bezprostředně před vydáním napadeného rozhodnutí, přičemž do té doby se nejednalo o vztah nijak intenzivní (k tomu viz výše), již na podkladě těchto okolností vyhodnotil, že se nemůže jednat o trvalý partnerský vztah obdobný vztahu rodinnému ve smyslu ust. § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V takové situaci tedy nebylo opodstatněné, aby žalovaný prováděl šetření ve společné domácnosti, či přibral družku žalobce jako účastnici řízení. Soud se pak ztotožňuje i s jeho hodnocením, dle kterého z uvedených důvodů žalobce nemohl splňovat kritéria rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

23. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že uložené správní vyhoštění je nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Předně k tomu soud konstatuje, že žalobce v průběhu správního řízení ani v podané žalobě neuvedl, jakým konkrétním způsobem napadené rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života zasahuje, pouze obecně namítal existenci partnerského vztahu ke své družce.
24. Otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32 potvrdil, že překážkou správního vyhoštění je pouze zásah nepřiměřený, přičemž tuto přiměřenost je třeba posuzovat dle kritérií vyplývajících rovněž z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. „*Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, www.nssoud.cz). Je tedy v první řadě na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy stěžovatele a zájmy společnosti. (...) Rozhodnutí o správním vyhoštění cizince představuje vždy zásah do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince a jeho blízkých. Článek 8 Úmluvy ani judikatura ESLP přitom smluvním stranám neukládají všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jejich státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a povinnost umožnit jim přenést si svůj rodinný život na území daného státu (...) Nelze tedy bagatelizovat ani zájmy státu, neboť respektování pravidel zákona o pobytu cizinců je nezbytné pro řádné fungování imigračního systému. Pokud by vybudování rodinného zázemí v průběhu nelegálního pobytu mělo mít bez dalšího vždy za následek nemožnost správního vyhoštění, pozbyla by imigrační legislativa z velké části na své účinnosti.“ (podržení doplněno – pozn. soudu)*

25. Správní orgány se možným dopadem přijatého opatření do soukromého a rodinného života žalobce zabývaly dostatečně, v této souvislosti adekvátně zvážily veškeré zjištěné okolnosti uvedené výše, podrobně se zabývaly zejména partnerským vztahem žalobce, soud k jejich hodnocení nemá žádné výhrady, o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života ve smyslu ust. § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se zde nejedná, hodnocení správních orgánů taktéž splňuje požadavky dle výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva.
26. Jak rovněž uvedl žalovaný, žalobce i jeho družka si museli být vědomi, že žalobce nedisponuje oprávněním k pobytu, svůj vztah tedy počali rozvíjet (tj. přestěhováním do společné domácnosti) v nejistých podmínkách a až v době, kdy žalobci bylo uloženo správní vyhoštění. Soud k tomu doplňuje, že žalobce se ani nepokoušel svůj neoprávněný pobyt na území ČR nějak řešit, přestože na území ČR opakovaně neoprávněně setrval, jeho neoprávněný pobyt byl odhalen až činností policie. V průběhu prvostupňového řízení pak žalobce výslovně uváděl, že s jeho vycestováním jeho družka nemá problém, žalobce aspoň bude moci pobývat se svými dětmi, žalobce nesdílí společnou domácnost s občanem EU a na území ČR se nenachází osoba, vůči které by napadené rozhodnutí mohlo být nepřiměřeným dopadem do soukromého a rodinného života. Rovněž uváděl, že s přítelkyní se moc nevidá, pouze asi 5x do měsíce, oproti tomu v Moldavsku má dvě nezletilé děti, narozené v roce 2018 a 2021, které tam nyní pobývají s jeho matkou. Žalovaný tak nepochybil, pokud shledal, že těžiště soukromého a rodinného života je v Moldavsku, kde žijí jeho dvě nezletilé děti, přičemž vztah žalobce s jeho družkou nepovažoval za dostatečně intenzivní, aby se jednalo o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce.
27. Žalovaný přitom přihlédl ke všem skutečnostem tvrzeným žalobcem, na tomto podkladě byl skutkový stav zjištěn dostatečně, kdy právě v případě hodnocení okolností soukromého a rodinného života je to sám žalobce, kdo je povinen uvést v řízení veškerá relevantní tvrzení, žalovaný není povinen takové skutečnosti sám dohledávat. Žalovaný tedy z hlediska zjištění skutkového stavu nijak nepochybil, žalobce v žalobě ani konkrétně neuvedl, jaké další podstatné okolnosti měl žalovaný dle jeho názoru ještě zjistit. K tomu soud dále poznamenává, že žalobce ve správním řízení (ani v žalobě) svá tvrzení ohledně společného soužití s družkou nijak neprokázal, správní orgán lustrací nezjistil, že by družka žalobce byla na udané adrese hlášena k pobytu. Žalovaný tedy žalobce nijak nepoškodil na jeho právech, pokud v takové situaci i přesto nerozporoval, že žalobce s družkou žijí od doby vydání prvostupňového rozhodnutí ve společné domácnosti, nicméně neprováděl další šetření.
28. Za takové situace se žalobce nemohl spoléhat na to, že z důvodu existence partnerského vztahu na území ČR mu bez dalšího nebude možné vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Žádné výjimečné okolnosti, které by svědčily o nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života ve smyslu výše citované judikatury, žalobce neuvedl, k České republice žalobce žádné jiné vazby nemá, pracovním povolením nedisponuje, jeho zázemí se nachází převážně v Moldavsku, kde zejména žijí jeho nezletilé děti velmi nízkého věku, což rovněž žalovaný akcentoval, samotná existence partnerského vztahu, kdy družka žalobce je rovněž cizí státní příslušnosti, ke konstatování nepřiměřenosti nepostačuje.
29. V této souvislosti lze odkázat též na rozsudek ze dne 23. 9. 2021, č. j. 7 Azs 85/2021-35, v němž Nejvyšší správní soud uvádí, že „*Jakkoliv totiž správní vyhoštění v obecné rovině*

vždy představuje jistý zásah do soukromého života cizince, zpravidla se podle judikatury nebude jednat o zásah nepřiměřený v případě, že cizinec svůj soukromý život s partnerkou budoval za situace, kdy pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu a nadto ve chvíli, kdy již věděl, že jeho pobyt na území České republiky je značně nejistý. Takové okolnosti legitimizují eventuální zásah do soukromého života cizince, jak potvrzují rozsudky ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1 Azs 86/2017 - 28 a ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 Azs 231/2016 - 29, resp. k závěru o tom, že je zásah do soukromého a rodinného života cizince za těchto okolností nepřiměřený, lze dospět zcela výjimečně. (...) Neprezentoval přitom žádné důvody, které by bylo možné ve smyslu citované právní věty považovat za natolik mimořádné, aby správní vyhoštění způsobilo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Takovým důvodem totiž nemůže být prostá existence samotného partnerského vztahu, nehledě na to, jak vážně a intenzivně je oběma partnery prožíván. (...) Podle konstantní judikatury může být takovým zásahem např. zájem nezletilého dítěte (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014 - 35, ze dne 14. 6. 2018, č. j. 7 Azs 168/2018 - 28, či rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Nunez proti Norsku). Stěžovatel však žádný obdobný důvod netvrdil.“ (podržení doplněno – pozn. soudu) V rozsudku ze dne 9. 3. 2022, č. j. 6 Azs 113/2021-23, pak za výjimečné okolnosti, které by mohly svědčit pro nepřiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění v případě vědomého budování rodinného života v nejistých podmínkách, Nejvyšší správní soud označil „nezbytnost zvláštní péče (kterou by vyžadoval stěžovatel, či naopak skutečnost, že stěžovatel by byl nucen poskytovat zvláštní péči některému členu rodiny), nebo nepřiměřenou délku zákazu pobytu spolu s nemožností přesídlení celé rodiny, např. v případě, mají-li ostatní členové rodiny jinou státní příslušnost či neznají-li jazyk domovské země vyhošťované osoby“. Žádné podobné výjimečné okolnosti v případě žalobce nejsou dány.

30. Jak už bylo uvedeno výše, žalobce je státním příslušníkem Moldavska, jeho družka je státní příslušnicí Rumunska, jejich společné nezletilé děti mají moldavské občanství a žijí v Moldavsku, žalobce svůj partnerský vztah s družkou může v době svého správního vyhoštění realizovat v zemi svého původu nebo i v jiném státě, případně může družka žalobce v jeho domovské zemi navštěvovat, svůj kontakt také mohou realizovat prostřednictvím komunikačních prostředků na dálku. Soud tak ve shodě s žalovaným neshledal nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.
31. Pro úplnost soud uvádí, že družku žalobce nepovažoval za osobu, kterou by měl do řízení přibrat jako osobu zúčastněnou na řízení ve smyslu § 34 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce jí jako osobu zúčastněnou na řízení neoznačil a soud neshledal, že by rozhodnutím o správním vyhoštění žalobce mohly být přímo dotčeny práva a povinnosti jeho družky. Soud při tom vyšel též z rozsudku NSS ze dne 2. 4. 2015, č. j. 10 Azs 15/2015-33, dle kterého: „přítelkyně stěžovatele materiální podmínku nesplňuje, neboť z tvrzení stěžovatele ani z jiných skutečností zjištěných v projednávané věci nevyplývá, že by její práva a povinnosti byla vydáním rozhodnutím o vyhoštění stěžovatele přímo dotčena. Přímým dotčením na právech ve smyslu § 34 odst. 1 s. ř. s. je nutno rozumět objektivní zásah do právní sféry určité osoby, za což nelze považovat zásah do neformalizovaného citového vztahu. Předmětem přezkumu je zde rozhodnutí o vyhoštění stěžovatele, tj. rozhodnutí, které se dotýká výhradně jeho práv a povinností. Městský soud proto nepochybil, pokud s přítelkyní stěžovatele jako s osobou zúčastněnou na řízení nejednal.“
32. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje: X. X.

33. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 21. srpna 2023

Mgr. Kateřina Peroutková, v.r.
samosoudkyně